

Fora el règim dels lladres i corruptes del FLN ! Tot el poder als treballadors d'Algèria!

Malgrat les manifestacions que en 2014 ja havien marcat l'anunci del quart mandat d'Abdelaziz Bouteflika, les camarilles del FLN i de l'exèrcit, incapaçs de posar-se d'acord sobre com substituir-lo, pensaven que renovarien tranquil·lament l'operació a l'abril de 2019, reutilitzant la semi-mòmia d'un ancià malalt i incapaç de la menor iniciativa. Tots els suports tradicionals del poder havien sigut preparats per a això. L'1 de febrer de 2019, la direcció de la central sindical de l'UGTA i les organitzacions patronals FCE, Cipa, CNPA, CAP, Unep, AGEA i UNI, juntes, van declarar a Batna, en una crida a la construcció d'*"un front popular sòlid"*: *"Bouteflika és el nostre candidat en les eleccions presidencials"*. El temor hàbilment utilitzat d'una tornada als anys noranta, quan la combinació del terror islamista amb el terror policial va causar desenes de milers de morts entre la població, hauria de bastar per a dissuadir qualsevol oposició seriosa.

No obstant això, ja el dissabte 16 de febrer, una setmana després de l'anunci de la candidatura de Abdelaziz Buteflika, es van produir les primeres manifestacions espontànies contra aquest cinqué mandat. Després, el divendres 22 de febrer, es van ajuntar desenes de milers de manifestants, encara espontàniament i utilitzant les xarxes socials, malgrat la prohibició de les manifestacions. Estudiants, dones, aturats, treballadors de tota mena estan en primera fila. Des de llavors, malgrat les anomenades a la calma per part del govern, malgrat les detencions, malgrat les amenaces de tots els partidaris del govern, les manifestacions s'han repetit i intensificat en tota Algèria, però també en molts països, especialment a França.

Ràpidament, al costat de la consigna "No al cinqué mandat", cartells i pancartes enfoquen al règim en el seu conjunt: "fora el Poder" ["Pouvoir, dégage"]. Els cacics del FLN, els patrons i els generals que confisquen la renda petroliera sense desenvolupar l'economia, que monopolitzen la major part de la riquesa produïda pels treballadors i camperols algerians, estan maniobrant: assenten la candidatura de Abdelaziz Bouteflika mentre es comprometen a retallar el seu mandat i a organitzar noves eleccions presidencials en un any. El periòdic pro-governamental *El Moudjahid* pot ser que no el veja com "una maniobra, només una resposta pragmàtica...", però òbviament no enganya a ningú. La lluita es lliura entre aquest règim odiat i la gran majoria de la població algeriana. Per a vèncer, es necessiten perspectives clares:

Protegir les manifestacions, en particular per a evitar les detencions:

Servei de seguretat dels manifestants, autodefensa de les manifestacions!

Per paraitzar al govern i evitar que prepare la repressió, cal exigir a totes les direccions sindicals (UGTA, CSA, COSYFOP..) que trenquen amb el govern de Bouteflika, que criden immediatament a la:

Vaga general per la caiguda del règim!

Per derrotar al govern, per posar fi a aquest règim, és necessària la vaga general a les empreses i les administracions, cal crear comités triats en les empreses, les administracions, les universitats, els barris, els pobles, etc.

Enfront d'un règim que té l'exèrcit, la policia, molts mitjans de comunicació, etc., és necessària la centralització de tots els comités amb delegats electes i amb mandat per unificar la lluita dels treballadors i els joves i proporcionar al moviment una direcció política candidata al poder dels treballadors.

Hi ha moltes reivindicacions, entre elles l'increment immediat dels salaris, les pensions, les ajudes socials i la seua indexació amb el cost de vida, treball per a tots amb salari decent, totes les llibertats democràtiques, control sobre tots els comptes de les empreses i de les administracions, sobre la riquesa produïda i el seu ús! I moltes altres reivindicacions plantejades pels obrers, camperolss, joves, dones, berbers.

Quin govern pot satisfer-les?

La classe obrera hauria de prendre la iniciativa del moviment i orientar-lo. Però ella mateixa té grans dificultats per trobar una solució entre la fracció burgesa governant i la islamista. El PAGES, l'antic partit estalinista (hereu del PCA que rechazaba la independència) va esclatar en 1993: el seu principal residu, el MDS, ni tan sols es reclama el socialisme; el PST (procedent del FLN dels temps de Ben Bella) està desorientat per la desaparició del PAGES; El PT va signar un front popular amb l'FLN i el FIS islamista al gener de 1995 i no s'ha pronunciat en contra els quatre mandats de Bouteflika.

La feblesa del moviment obrer pot salvar a la burgesia algeriana. Però, per si l'Estat no aconsegueix detindre la mobilització de les masses, algunes fraccions preparen ja el colp de després, bé establint un despotisme islamista (dels Germans Musulmans, com el MSI o els islamo-feixistes de Daesh), bé amb la rentada de cara del règim actual: *"que tots els aliats polítics es reunisquen entorn d'una taula i redissenyen una nova república que responga a les ambicions de la societat i siga capaç d'enfrontar els desafiaments que enfrontem ..."* (El Moudjahid, 5 març).

L'islamisme, com el mostren Iran i Turquia, preserva el capitalisme i totes les desigualtats que genera, però amb més hipocresia en la societat i més opressió de les dones, els joves, els comunistes, els homosexuals. La "nova república" que la fracció burgesa "democràtica" manté en reserva és un canvi cosmètic dissenyat per a preservar l'essencial del seu poder i les prebendes dels seus servents.

Sota cap circumstància una nova república construïda mà a mà amb qui fins ara s'han atipat a costa de la majoria satisfarà la més mínima de les demandes essencials dels treballadors i els joves.

És un esquer al que s'adapta la consigna d'Assemblea "Constituent Sobirana" proposta per diverses forces polítiques d'oposició, no solament pel FFS, sinó també pel PT i el PST. Aquest és el mètode que va utilitzar la burgesia tunisiana per a sufocar el moviment revolucionari que va expulsar a Ben Ali del poder. Allí es va aconseguir dissoldre el moviment en la interminable xerrameca de la constituent sobirana, també defensada per tots els partits de l'oposició (nostàlgics del nacionalisme àrab, islamistes reaccionaris, organitzacions obreres). Com a resultat, cap de les reivindicacions importants de les masses tunisianes ha sigut satisfeta i la burgesia tunisiana ha recuperat el control total de la situació.

Per a satisfer totes les reivindicacions, per a controlar la riquesa produïda i el seu ús, per al desenvolupament del país en benefici de la gran majoria de la població, dels treballadors, dels joves, dels camperols, etc., no es pot comptar amb un govern de la burgesia algeriana, ni amb cap altre maquillat de manera diferent. Són els propis treballadors els qui han de prendre el poder que se'ls va escapar en 1962, expropiar les grans empreses, establir el control dels treballadors sobre els comptes, desenvolupar la producció per satisfer les necessitats de tots i no per al benefici d'uns pocs.

No al cinqué mandat! A baix el govern! Fora el règim!

Separació total de l'Estat i la religió! Laïcisme!

Tot el poder per als treballadors! Govern obrer i camperol!

Federació Socialista del Magrib!

Aquestes són les perspectives sobre les quals l'avantguarda ha d'organitzar-se per construir el partit obrer revolucionari indispensable per ajudar les masses a superar els obstacles.

5 de març de 2019

Col·lectiu Revolució Permanent (Alemanya, Àustria, Canadà, França, Turquia)

FT-VP (Brasil)

IKC (Estat Espanyol)

TML (Brasil)